

højtærede Minister sagde i sit Foredrag i Gaar, at han kunde forstaa Modstanden mod det foreliggende Forslag fra dem, som sige: Vi ville ingen Hær have. Derimod kunde Ministeren ikke forstaa dem, som sige: Vi ville have en Hær, men Officererne skulle lønnes saa slet, at de ledige Pladser ikke kunne blive besatte. Jeg vil sige, at jeg hører til dem, som ønske, at vi skulle have et Forsvar. Det har jeg vedkendt mig, saa længe jeg har haft Sæde i denne Sal, det vedkender jeg mig ogsaa i dette Øjeblik. Jeg hører til dem, som ville støtte Ministeren i en Forsvarsordning, som virkelig kan anses for at være forsvarlig. Det har jeg aldrig lagt Skjul paa, men jeg har aldrig nogen Sinde udtalt, at jeg vilde have en Ordning, hvorefter Officererne skulde lønnes saa slet, at man ikke kunde besætte de ledige Pladser, tværtimod. Jeg sagde jo endogsaa i Gaar, at Officererne efter min Mening have samme Krav paa, at Staten skal lønne dem anstændigt, som Embedsmændene i de civile Etater have. Jeg sagde endvidere i mit Foredrag i Gaar, at jeg ansaa det for en Selvfølge, at man ved en Revision af Officerslønningerne i det hele taget vilde komme til nogen Forhøjelse. Hvor stor den vilde blive, udtalte jeg mig ikke om, og det skal jeg heller ikke udtale mig om nu, men den højtærede Minister har i hvert Fald ikke Lov til at henregne mig til de Medlemmer, som ville have en Hær, men som ikke ville lønne Officererne ordentligt. Jeg har tværtimod sagt det modsatte, men jeg har modsat mig denne midlertidige Foranstaltning, fordi jeg mener, at de Officerer og de Bestillingsmænd, her er Tale om, maa vente og se, hvorledes Forsvarskommissionens Indstilling bliver med Hensyn til den hele Forsvarsordning, med Hensyn til Ordningen baade af det levende og det døde Værn og med Hensyn til de Udgifter, som vilde resultere af det Forsvar, som Forsvarskommissionen maatte finde Anledning til at gøre Indstilling om.

Den højtærede Finansminister har jo sagt for nylig, at i Centraladministrationen trænges der til forøgede Lønninger, men Embedsmændene der maa vente, fordi Forholdene ved den hele Centraladministration trænge til en samlet Overvejelse for mulig at komme til en ny Ordning af den. Jeg ræsonnerer paa samme Maade som den højtærede Finansminister, at kunne Embedsmændene i Centraladministrationen vente et Aar eller to, kunne Officererne, som her er Tale om, ogsaa vente... (Afbrudelse af *Martin Madsen*)..

Maa jeg bede det ærede Medlem være opmærksom et Øjeblik og ikke komme med alt for mange Afbrudelser... (*En Stemme*: Han er meget opmærksom)... ja, han er maaske for opmærksom. Jeg tillod mig at gøre en Sammenstilling mellem de Lønninger, Premierløjtnanterne have, og de Lønninger, forskellige Embedsmænd i andre Etater have. Navnlig gjorde jeg opmærksom paa Forholdet mellem Premierløjtnanternes Lønning og Lønningerne for Fuldmægtige i Centraladministrationen. Jeg sagde paa Forhaand, at det selvfølgelig var vanskeligt at gøre en saadan Sammenligning, men det var ingen Fornærmelse mod Premierløjtnanterne at sammenstille dem med juridiske og statsvidenskabelige Kandidater, som sidde i Centraladministrationen, Mænd med første Karakter og desuagtet først kunne opnaa at blive Fuldmægtige med 1,600 Kr., naar de ere omkring 40 Aars Alderen, altsaa ved samme Alder som Premierløjtnanter i Reglen blive Kaptajner, og naar de ikke blive Kaptajner i 42 Aars Alderen, kunne de overhovedet aldrig blive det. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde glemt at tilføje, at Fuldmægtige i Centraladministrationen saavel som andre Embedsmænd der have Bifortjeneste og Bierhverv. Den ærede Minister gjorde samme Indvending mod, hvad jeg har anført angaaende den Række af Embedsmænd, der sidde i Postetaten og under Statsbanedriften med Lønninger, som ere mindre end Premierløjtnanters, idet Ministeren gjorde opmærksom paa, at de ogsaa have andre Indtægter, som jeg ikke havde taget med i Betragtning. Men saa maa jeg, naar den ærede Minister gjorde den Indvending mod min Tale, gøre den Indvending mod den højtærede Ministers Foredrag, at han heller ikke medtog den Omstændighed, at Premierløjtnanter næsten overalt ogsaa have Bifortjeneste, ogsaa have Bierhverv. Rundt omkring i Garnisonsbyerne, hvor Premierløjtnanterne opholde sig, tage de selvfølgelig de Fortjenester, de paa nogen Maade kunne faa. De optræde som Lærere ved Kursus; i Odense er der Premierløjtnanter, som have Kursus til Uddannelse af Præliminarister; der er Løjtnanter, der tage Stilling som Gymnastiklærere ved enten selv at oprette Gymnastikkursus eller ved at give Undervisning i Latinskoler eller andre Skoler. Vi se Premierløjtnanter tage Arbejde omkring ved Sparekasser, ved Kredittforeninger, ved Banker og paa anden Maade — det have de Lov til, det er en ærlig Sag — skaffe